

organy administracji państwowej będące organami założycielskimi przedsiębiorstw eksploatujących te urządzenia.

2. Podstawę do ustalania opłat stanowi koszt własny eksploatacji urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych, powiększony o narzut zysku w wysokości określonej w odrębnych przepisach.
3. W wypadkach szczególnie uzasadnionych terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego może ustalić opłaty niższe, niż to wynika z zasady określonej w ust. 2.
4. Obliczone w sposób określony w ust. 2 opłaty za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę miast i za ścieki wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych miast, ponoszone przez jednostki prowadzące działalność gospodarczą, z wyłączeniem jednostek gospodarki komunalnej oraz jednostek zaliczonych do sfery poza produkcją materialną,

zwiększa się dodatkowo o 10 zł od 1 m³ wody i 10 zł od 1 m³ ścieków. Opłaty dodatkowe są przeznaczone na finansowanie budowy, rozbudowy i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych w miastach oraz stanowią dochód Funduszu Gospodarki Wodnej.

5. Przepisów ust. 2—4 nie stosuje się do opłat ponoszonych przez osoby fizyczne, będące właścicielami domów i lokali mieszkalnych, za wodę zużywaną w tych domach i lokalach wyłącznie na cele gospodarstw domowych oraz za wprowadzanie ścieków przez te gospodarstwa. Osoby te ponoszą opłaty z tego tytułu według dotychczas obowiązujących przepisów.;

2) w § 15 skreśla się ust. 1:

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

280

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 grudnia 1982 r.

w sprawie wysokości składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz przez osoby fizyczne.

Na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) i art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników nie uspołecznionych zakładów pracy ustala się — z uwzględnieniem § 2 — w wysokości 33% wynagrodzenia określonego jako podstawa wymiaru tych składek w trybie przewidzianym w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280).

§ 2. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy ustala się w wysokości 20% podstawy jej wymiaru.

§ 3. Składkę w wymiarze określonym w § 1 ustala się również za pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych, przy obsłudze prywatnych domów mieszkalnych oraz w instytucjach kościelnych i zakonnych.

§ 4. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może wyrazić zgodę na obniżenie składki za pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych (§ 3), nie więcej jednak niż do 20% podstawy jej wymiaru, jeżeli zatrudnienie to jest niezbędne do zapewnienia opieki osobom, których stan zdrowia wymaga szczególnej opieki.

§ 5. Od wynagrodzeń pracowników, o których mowa w § 1—3, nie pobiera się składki na cele emerytalne.

§ 6. Ze składki na ubezpieczenie społeczne opłacanej w wysokości określonej w § 1 i 3 przeznaczają się dodatkowo na dochód funduszu emerytalnego — poza częścią

określoną w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) — 17% podstawy wymiaru tej składki, a więc łącznie 25,5% podstawy wymiaru składki.

§ 7. Przepisy rozporządzenia stosuje się począwszy od składki na ubezpieczenie społeczne należnej za styczeń 1983 r.

§ 8. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 70, z 1955 r. Nr 3, poz. 17, z 1958 r. Nr 33, poz. 150, z 1959 r. Nr 38, poz. 234 i z 1981 r. Nr 2, poz. 8),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 maja 1961 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach rzemiosła indywidualnego (Dz. U. Nr 26, poz. 124),
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lutego 1965 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych na kuterach i łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego (Dz. U. Nr 9, poz. 56),
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podstawy wymiaru i wysokości składki na cele emerytalne (Dz. U. z 1968 r. Nr 5, poz. 29 i z 1973 r. Nr 31, poz. 178),
- 5) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1970 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych i przy obsłudze prywatnych domów mieszkalnych (Dz. U. Nr 14, poz. 124),
- 6) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1980 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych przez instytucje kościelne i zakonne (Dz. U. Nr 11, poz. 34).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski